

KRISTUS, LIKUMS UN EVANĢĒLIJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 7:7-12; 5. Moz. 30:15-20; Mat. 7:24-27; Ap. d. 10:34, 35; Jāņa 15:10; Ef. 2:1.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi caur Jēzu Kristu.” (Jāņa 1:17)

Gadsimtu pirms Kristus Romas dzejnieks Lukrēcijs sarakstīja slaveno poēmu “Par lietu dabu”, kas bija pazudusi līdz pat viduslaikiem. Lai gan viņu bieži apsūdz kā ateistu, Lukrēcijs savā poēmā nenoliedz dievu esamību. Viņš vienkārši pierāda, ka, būdami dievi, viņi neparāda nekādu interesi par jebko cilvēcisku.

Turpretī Bībele apliecina, ka ir tikai viens Dievs un ka Viņš ir ļoti ieinteresēts tajā, kas šeit notiek. Un šī dedzīgā interese par cilvēci atrodama Viņa likumā (kam vajadzētu noteikt, kā mēs dzīvojam) un Viņa žēlastībā (kas ir Viņa līdzeklis mūsu glābšanai, kaut arī esam pārkāpuši šo likumu). Lai gan bieži uzskatīti par pretējiem, likums un mīlestība ir nesaraujami saistīti. Abu darbības metodes var būt dažādas, bet kopā tie atklāj, ka taisnība uzvar pār grēku. Dieva likuma un Viņa žēlastības atklāsmes nodrošina spēcīgus Viņa mīlestības pierādījumus pret cilvēci un Viņa ilgas izglābt mūs Viņa mūžīgajā valstībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. maijā!

Likums un grēks

Izlasi Rom. 7:7-12. Ko Pāvils šeit pasaka par grēka un likuma attiecībām? Kāpēc viņš uzdod šādu jautājumu: „Vai pati bauslība ir grēks?” _____

Pāvilam likums un grēks ir tik cieši saistīti, ka viņš uzdod jautājumu: „Vai pati bauslība ir grēks?” Atbilde, protams, ir nē. Tieši pretēji, tālāk viņš saka: „Tātad bauslība ir svēta un bauslis ir svēts un taisns, un labs.” Vārds “tātad” parāda secinājumu, kas izriet no viņa argumenta: likums nebūt nav grēks, tas drīzāk ir svēts un labs.

Tas, ko Pāvils šeit saka, ir krimināllikuma un nozieguma analogijai. Darbība kļūst par noziedzīgu tikai tad, ja to kā tādu nosaka likums. Vienā zemē tu vari nokļūt cietumā par rīcību, kas citā valstī ir atļauta. Iemesls: vienā zemē ir likums, kas aizliedz šo darbību, bet otrā nav. Vienai un tai pašai rīcībai pavisam atšķirīgas sekas. Kur ir atšķirība? Likumā.

Svarīgi ir arī atcerēties – ja kaut kas noteikts likumā, tas to nepadara par labu. Sākumā Amerikā likums pieprasīja atgriezt izbēgušos vergus viņu saimniekiem. Tāds bija likums. Tomēr diez vai tas bija taisnīgi. Dieva likuma gadījumā mēs zinām, ka tas atspoguļo Viņa mīlošo raksturu. Tāpēc Pāvils saka, ka likums ir svēts un labs. Kāds gan vēl tas varētu būt, ja padomājam, kas to ir radījis?

Kāda nozīme ir bauslim, ko Pāvils izmanto Rom. 7:7, lai pierādītu viņa teikto par likumu? Kāpēc viņš izmanto tieši šo bausli, nevis kādu citu, piemēram, „tev nebūs zagt”? _____

Varbūt Pāvils tieši šo bausli izmanto tādēļ, ka tas nav tik acīmredzami nepareizs. Daudzi cilvēki varbūt neuzskata, ka iekāre ir nepareiza. Slep-kavība, zagšana – jā. Cilvēkam nav vajadzīgi desmit baušļi, lai to zinātu. Bet iekāre? Šis ir lielisks piemērs, lai izteiktu savu domu, ka likums mums parāda, kas ir grēks. Citādi viņš nezinātu, ka iekārot ir slikti.

Likums un Israēls (5. Moz. 30:15-18)

Likuma došana Israēlam bija īpašs notikums. Tieši pirms tam, kad Dievs deva Mozum likumu, Viņš atgādināja Saviem Jaudīm, ka viņi ir „priesteru valsts un svēta tauta” (2. Moz. 19:6). No visām tautām virs zemes Dievs izvēlējās Israēlu, lai darītu zināmu Viņa likumu (Rom. 9:4). Likums nebija paredzēts kā nasta Jaudīm, bet kā līdzeklis, ar kura palīdzību izredzētā tauta varētu atklāt citām tautām morāles kodeksu, kas ir Dieva valstības pamats. Israēlam bija jāķļūst par Dieva partneri vispasaules evaņģelizācijas darbā, un Dieva likumam bija jābūt Dieva pārstāvju pazīmei.

Saskaņā ar 5. Moz. 30:15-20 kāda ir saistība starp likumu un Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam dotajiem apsolījumiem? Vēl svarīgāk – kā šie principi attiecas uz mums šodien, jaunās derības laikā? Sk. Mat. 7:24-27. _____

Dievs izvēlējās Israēlu kā Savu pārstāvi. Israēlam vajadzēja būt tautai, ar kuras starpniecību zemes tautas saņemtu svētības, kas bija apsolītas Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam. Tomēr svētības nekādā ziņā nebija automātiskas. No Israēla kā no izredzētās tautas sagaidīja, lai tas dzīvotu saskaņā ar Kunga gribu. Mozus skaidri parādīja, ka dzīvība un labklājība būs cilvēku daļa tikai tad, ja viņi ievēros Dieva „baušļus, likumus un tiesas” (5. Moz. 30:15, 16).

Nemot vērā neskaitāmos stāstus par sacelšanos, kas izkropļo Israēla vēsturi, Israēlam kā tautai neizdevās dzīvot saskaņā ar derības nosacījumiem. Tomēr mēs nedrīkstam aizmirst, ka „visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības” (Rom. 3:23). Neviena tauta virs zemes nav piepildījusi Dieva gribu. Pat nesenā vēsturē tautas, kas skaitījās kā kristīgas, ir nepareizi attēlojušas Dieva darbu, jo ir uzsākušas karus, bijušas aizspriedumainas un apspiedušas citādi domājošos.

Kā saskaņā ar savu pieredzi saistīta paklausība un ticība? Tas ir, kas notiek ar tavu ticību, kad tu paklausī, atšķirībā no tā, ja tu nepaklausī? Kā paklausība stiprina ticību? _____

Likums un tautas (Ap.d. 10:34, 35)

Izlasi Ap.d. 10:34, 35; 17:26, 27; Rom. 1:20 un 2:14. Kas ir šo pantu galvenā mācība? _____

Par spīti Israēla kļūdām, Dievs neatstāja citas tautas bez liecinieka. Tie, kam nepiederēja privilēģija saņemt Dieva rakstīto atklāsmi, saņēma dievišķo vēsti dabas atklāsmes lappusēs (Rom. 1:20). Dieva dabas grāmata satur pietiekami informācijas, lai vadītu cilvēkus pie Viņa.

Dievs ir arī ielicis ilgas pēc garīguma katrā cilvēkā. Saskaņā ar Pāvilu tie, kas izjūt Dieva iemājojošo Garu, meklēs, lai atrastu Viņu (Ap. d. 17:27). Tik daudz cilvēku izjūt savā dzīvē tukšumu, un nekas, ko šī pasaule piedāvā – slava, spēks, nauda, sekss –, nespēj to līdz galam piepildīt. Šī ir Salamana Mācītāja grāmatas vēsts būtība. Šis tukšums, šī neapmierinātība bieži liek cilvēkiem meklēt kaut ko vairāk, kaut ko, kas pārspēj ikdienišķo. Viņi tiek vilkti pie atklātās patiesības ar vēlēšanos apklusināt savas dvēseles ilgas un tukšumu.

Vienalga, vai Dieva griba tiek atklāta rakstītajos dokumentos vai dabā, cilvēkam, kas to saņem, ir atbildība izdzīvot to. Patiesība ir patiesība – vienalga, kā tā tiek nodota cilvēkiem, un tie, kas apklusina patiesību, piedzīvos Dieva dusmas (Rom. 1:18). Līdz ar to, lai gan daudziem varbūt nav bijusi pieejama Bībele vai desmit baušļi, Dievs vienalga prasa no viņiem atbildību par to patiesību, ko viņi ir uzzinājuši. Beigās ikviens tiks tiesāts, un tiesas standarts būs likums: vai nu likums, ko Dievs ir skaidri atklājis caur Savu pravieti Mozu, vai arī sirdsapziņas likums, kas attīstījies, ieklausoties Dieva balsī dabā tiem, kas nepazīst rakstīto likumu.

Kādas lielas vilšanās tu esi piedzīvojis, palīdzot tev ieraudzīt, cik neuzticamas un apmierinājumu nedodošas var būt šīs pasaules lietas? Ko tu vari mācīties no šīm kļūdām par to, kam patiesībā ir vērtība? _____

Žēlastība un patiesība (Jāņa 1:17)

Jānis ir apkopojis glābšanas vēsturi vienā pantā: „Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi caur Jēzu Kristu.” (Jāņa 1:17) Ādama grēka rezultātā visa cilvēce atrodas zem grēka lāsta. Lāstu pastiprina fakts, ka neviens, kam vecāki ir cilvēki, izņemot Jēzu, nav bijis brīvs no grēcīgām nosliecēm. Tāpēc Dievs ir izmeklējis cilvēkus, kuriem Viņš ir atklājis Savu likumu, lai šie izredzētie būtu gaisma citām tautām. Dievs nedeva Israēlam likumu kā glābšanas līdzekli, bet kā pastāvīgu atgādinājumu viņu vajadzībai pēc taisnības.

Ko Fil. 2:8, Jāņa 15:10 un Mat. 26:39 mums stāsta par dzīvi, kādu dzīvoja Jēzus? _____

Nepaklausot skaidrajai Dieva pavēlei, pirmais Ādams iegrūda visu pasauli sajukumā un verdzībā. No otras puses, pateicoties Viņa paklausīgajai dzīvei, otrs Ādams, Jēzus, nāca, lai atbrīvotu pasauli no verdzības, kas bija ienākusi caur pirmo Ādamu. Kad Jēzus dzīvoja virs zemes, Viņš labprātīgi pakļāva Savu gribu Tēva gribai un izvēlējās negrēkot. Atšķirībā no pirmā Ādama, kas ienesa pasaulē lāstu un nepatiesību, Jēzus ienesa „žēlastību un patiesību”. Žēlastība un patiesība neaizstāj likumu. Jēzus parādīja, kāpēc ar likumu vien nepietiek, lai sagādātu glābšanu. Viņš ienesa pilnīgāku izpratni par žēlastību.

Saskaņā ar Rom. 6:23 un Ef. 2:8, kāda ir no Jēzus nākošās žēlastības būtība? Kā Jēzus nodrošināja cilvēkiem žēlastību? _____

Grieķu vārds, kas tulkots kā „žēlastība” (charis), var nozīmēt arī „dāvana” un ir saistīts ar vārdu „prieks” (“chara”). Jēzus dotā dāvana cilvēcei ir mūžīgā dzīvība. Vēl vairāk, žēlastība atklājas kā iemājojoša Kristus klātbūtne, kas dara cilvēku spējīgu kļūt par likuma paaugstinātās taisnības līdzdalībnieku. Pāvils apgalvo, ka, izdzēšot miesā esošo grēku, Jēzus ir padarījis iespējamu bauslības taisnības papildīšanos mūsos (Rom. 8:4). Žēlastība ne tikai atbrīvo mūs no likuma nosodījuma, bet arī padara mūs spējīgus ievērot likumu tā, kā mēs esam aicināti ievērot.

Likums un evaņģēlijs (Rom. 1:16, 17)

Neatkarīgi no tā, cik „labas” ir mūsu dzīves, neviens nevar izbēgt no pastāvīgajiem atgādinājumiem par grēku. Mūsu laimi neizbēgami bojā slimības, nāves, katastrofas. Personīgā līmenī garīgas drošības sajūtu bieži vien izaicina atmiņas par pagātnes grēkiem un, pat vēl ļaunāk, dzinulis atkal grēkot.

Kā Rom. 6:23, 7:24 un Ef. 2:1 apraksta grēka ietekmi? _____

Cilvēks, kas dzīvo grēkā un netaisnībā, būtībā ir staigājošs līķis, kas gaida pienākam dienu, kad pēdējā elpa izies no viņa miesas. Izsakot sava stāvokļa vērtējumu, cilvēks izmisumā izsaucas: „Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei padotās miesas?” (Rom. 7:24). Tas ir sauciens pēc atbrīvošanas no netaisnības. Pāvils ātri saprot, ka atbrīvošana nāk, pateicoties Jēzum (Rom. 7:25).

Tas ir evaņģēlijs. Labā vēsts ir, ka mēs, kas esam ieslodzīti netaisnības ķermenī, varam tikt aplāti ar Kristus taisnību. Evaņģēlijs ir garantija, ka mēs varam izbēgt no likuma varas, jo tagad mums pieder taisnība, ko paaugstina likums (Rom. 8:1).

Kad Pāvils rakstīja kristiešiem Romā, stāsts par Jēzus nāvi vēl joprojām gāja no mutēs mutē pa visu impēriju. Tie, kas bija dzirdējuši, saprata, ka Viņa nāves veids bija skandalozs. Cilvēki, kuru mīļotie bija sodīti ar nāvi pie krusta, bieži piedzīvoja kaunpilnu dzīves turpinājumu. Tomēr Pāvils un neskaitāmi citi kristieši saprata, ka Kristus „kaunpilnā” nāve bija vispēcīgākais notikums cilvēces vēsturē. Tāpēc Pāvils paziņo: „Es nekaunos evaņģēlija: tas ir Dieva spēks pestīšanai ikvienam, kas tic.” (Rom. 1:16) Un šī evaņģēlija sirds ir lielais apsolījums, ka beigās nāvei nepiederēs pēdējais vārds un ka tie, kas būs glābti Jēzū, dzīvos mūžīgi uz jaunās zemes.

Daudzi cilvēki tic, ka dzīve ir bezjēdzīga, jo tā vienmēr beidzas ar nāvi, līdz ar to nekam, ko mēs darām, beigās nav nekādas nozīmes. Ir grūti stāties pretī šai loģikai, vai ne? Ja viss, ko mēs jebkad esam darījuši, un ja ikviens cilvēks, ko mēs jebkad esam ietekmējuši, būs pazudis un aizmirsts uz mūžīgiem laikiem, tad kāda nozīme ir dzīvei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Evaņģelizācija” nodaļu „Atšķirīgo patiesību sludināšana” (231., 232. lpp.), grāmatā „The Faith I Live By” nodaļas „The Faith That Works” un „How Faith Is Made Perfect” (88., 89. lpp.).

„Lai šis jautājums ir noteikts un skaidrs, ka mūsu stāvokli Dieva priekšā vai mums doto Dieva dāvanu nav iespējams ietekmēt ar nekādiem radītu būtnu nopelniem. Ja ar ticību un darbiem varētu nopirkt kādam glābšanas dāvanu, tad Radītājam būtu pienākums pret radību. Šie meli var tikt pieņemti kā patiesība. Ja kāds cilvēks var nopelnīt glābšanu ar kaut ko, ko viņš dara, tad viņš ir tādā pašā stāvoklī kā katolis, kam jādodas uz grēksūdzi. Tad glābšana daļēji ir kā kredīts, ko var atmaksāt. Ja cilvēks ar nevienu no saviem labajiem darbiem nevar nopelnīt glābšanu, tad tai ir jābūt pilnīgi no žēlastības, ko saņem grēcinieks, jo viņš ir pieņēmis Jēzu un tic Viņam. Tā ir dāvana bez maksas. Par taisnošanu ticībā nav jāstrīdas. Un visi šie strīdi izbeigsies, tiklīdz tiks saprasts jautājums, ka kritušā cilvēka nopelni viņa labajos darbos nekad nenodrošinās viņam mūžīgo dzīvību.” E. Vaita „Ticība un darbi” (19., 20. lpp.).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet E. Vaitas apgalvojumu piektdienas pētījumos. Padomājiet brīnišķās un cerības pilnās patiesības, kas šajos vārdos atrodamas pat visjaunākajam grēciniekam. Kā mēs varam iemācīties pieķerties šiem apsolījumiem un dzīvot patiesā ticībā tiem?

2. Lai gan Dievs deva Savu likumu Israēlam caur Mozu, Bībele vedina uz domu, ka Viņš izmanto citas metodes, lai atklātu Viņa gribu ļaudīm, kuriem varbūt nav pieejama Viņa rakstītā atklāsme (piemēram, Rom. 1:20, 2:14, Ap.d. 17:26, 27). Ja Dievs patiešām uzrunā visus cilvēkus, kāds ir misionāru un evaņģēlistu uzdevums?

3. Jāņa 1:17 apgalvo, ka „žēlastība un patiesība” ir sākusies ar Jēzu Kristu. Izmantojot šo pantu, daudzi cilvēki noliek likumu preti „žēlastībai un patiesībai”. Kāpēc tas nav pareizs dalījums? Kādos veidos likums un „žēlastība un patiesība” darbojas kopā, lai atklātu mums Dieva raksturu, kā tas ir redzams glābšanas plānā?

4. Krievu rakstnieks Fjodors Dostojevskis radīja tēlu, kas gribēja izpētīt, kāpēc lielākā daļa cilvēku sevi nenogalina. Kā ateists viņš nevarēja saprast, kāpēc cilvēki grib dzīvot bezjēdzīgu dzīvi, kas bieži vien ir sājpu pilna. Pārrunājiet šādas domāšanas loģiku!